

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 63/2538

นาย บุญธรรม ศรีจันทร์พวงนาค กับพวก โจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสี ไฟสมบูรณ์การค้า กับพวก จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 55, ป.วิ.พ. มาตรา 172, ป.วิ.พ. มาตรา 248

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ทั้งสองแต่งงานอยู่กินเป็นสามีภรรยากันตั้งแต่อ่อนประกาศใช้
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บรรพ5แม้มิได้จดทะเบียนสมรสก็เป็น สามีภรรยากัน
โดยชอบด้วยกฎหมาย จึงเป็น บิดามารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายมีอำนาจฟ้องผู้ทำให้
ผู้ตายถึงแก่ความตายโดยละเมิดได้และแม้มิได้บรรยายฟ้องในคำฟ้องว่าเป็นบิดามารดา
โดยชอบด้วยกฎหมายอย่างไรก็เป็นเรื่องรายละเอียดที่จะนำสืบได้ในชั้นพิจารณาการนำสืบถึง
สถานภาพการสมรสของโจทก์ทั้งสองจึงมิใช่เป็นการนำสืบนอกคำฟ้อง โจทก์ทั้งสองต่างใช้สิทธิ
เฉพาะตัวของโจทก์แต่ละคนฟ้องจำเลยทั้งสองให้รับผิดชอบละเมิดแม้จะฟ้องรวมกันมาในคำฟ้อง
เดียวกันก็ต้องถือทุนทรัพย์ของโจทก์แต่ละคนแยกกันโจทก์ทั้งสองเรียกค่าเสียหายมา
คนละ205,000บาทศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้
ค่าเสียหายแก่โจทก์ทั้งสองคนรวม240,000บาทถือได้ว่าทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์และฎีกาของโจทก์
แต่ละคนคือคนละ120,000บาทต้องห้ามมิให้ฎีกาในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่งมาตรา248วรรคแรก

คำพิพากษา

โจทก์ ทั้ง สอง ฟ้อง ว่า โจทก์ ทั้ง สอง เป็น บิดา มารดา ของ เรือโท หลุย จิรภา กาญจนวิสุทธิ ผู้ตาย
จำเลย ที่ 1 เป็น นิติบุคคล ประเภท ห้างหุ้นส่วนจำกัด มี จำเลย ที่ 2 เป็น หุ้นส่วน ผู้จัดการ จำเลย ที่
2เป็น เจ้าของ และ เป็น ผู้ครอบครอง รถยนต์บรรทุก หมายเลข ทะเบียน81-4544 นครปฐม เมื่อ
วันที่ 11 มกราคม 2532 จำเลย ทั้ง สองใช้ นาย มโนรมย์ แพรทอง ลูกจ้าง ขับ รถยนต์ คัน ดังกล่าว
บรรทุก ข้าวสาร ไป ส่ง ที่ โกดัง ใน เขต บางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร มี นาย ศรีแพร่ ขำเหลือ
ลูกจ้าง อีก คนหนึ่ง ติด รถ ไป ด้วย เพื่อ ทำ หน้าที่ แยก กระสอบ ข้าวสาร เมื่อ นาย มโนรมย์ นำ
ข้าวสาร ไป ส่ง เรียบร้อย แล้ว ระหว่าง ทาง ขา กลับ นาย มโนรมย์ ได้ ขับ รถ ไป ส่ง นาย ศรีแพร่ ที่
ซอย ข้าง ถนน พุทธรณทลสาย 5 ใกล้ สะพาน คลอง ยายสา ตำบลบางระทิก อำเภอสองพี่น้อง
จังหวัด นครปฐม ขณะที่ นาย มโนรมย์ ขับ รถ ถอยหลัง ออกจาก ซอย เพื่อ ขึ้น ถนน
พุทธรณทลสาย 5 นาย มโนรมย์ ไม่ได้ใช้ ความระมัดระวัง และ ถอย รถ ออก ไป จน เล่น เส้น
กึ่งกลาง ถนนประมาณ 1 เมตร เป็น เวลา เดียว กับ ที่ เรือโท หลุย จิรภา ขับ รถยนต์ หมายเลข
ทะเบียน ก-0232 สมุทรสาคร ผ่าน มา เป็นเหตุ ให้ เรือโท หลุย จิรภา ไม่อาจ ขับ รถ หลบ ได้ ทัน
จึง เกิด เฉี่ยว ชนกัน ขึ้น รถยนต์ ของ เรือโท หลุย จิรภา ได้รับความเสียหาย และ เรือโท หลุย
จิรภา ถึงแก่ความตาย ทำให้ โจทก์ ทั้ง สอง ต้อง ขาดรายได้อุปการะ ตาม กฎหมายจำเลย ทั้ง สอง ต้อง
ใช้ ค่าสินไหมทดแทน เพื่อ การ นี้ ให้ แก่ โจทก์ ทั้ง สองคน ละ 1,500 บาท ต่อ เดือน คิด เป็น เวลา
10 ปี เป็น เงิน360,000 บาท และ เมื่อ โจทก์ ทั้ง สอง เจ็บป่วย ก็ ได้ อาศัย สิทธิ ของเรือโท หลุย
จิรภา เบิกเงิน ค่ารักษาพยาบาล จาก หน่วยงาน ราชการ คิด เป็น เงิน ค่ารักษาพยาบาล เฉลี่ย ปี
ละ 5,000 บาท เป็น ระยะเวลา10 ปี เป็น เงิน 50,000 บาท รวมเป็น ค่าเสียหาย ทั้งสิ้น 410,000

บาทโจทก์ ทั้ง สอง บอกกล่าว ทวงถาม แล้ว แต่ จำเลย ทั้ง สอง เพิกเฉย ขอให้บังคับ จำเลย ทั้ง สอง ร่วมกัน ชำระ เงิน จำนวน 410,000 บาท แก่ โจทก์ทั้ง สอง พร้อม ดอกเบี้ย ร้อยละ เจ็ด ครั้ง ต่อ ปี ของ ต้นเงิน ดังกล่าวนับแต่ วัน ทำละเมิด จนกว่า จะ ชำระ เสร็จ จำเลย ทั้ง สอง ให้การ ว่า โจทก์ ทั้ง สอง มิได้ เป็น สามี ภรรยา กันโดยชอบ ด้วย กฎหมาย และ ฟ้อง ของ โจทก์ ทั้ง สอง เคลือบคลุม เนื่องจากมิได้ บรรยาย ว่า โจทก์ ทั้ง สอง อยู่ ใน ฐานะ สามี ภรรยา กัน โดยชอบ ด้วยกฎหมาย หรือไม่ ทั้ง ไม่มี พยานหลักฐาน แสดง การ เป็น สามี ภรรยา กัน ทำให้จำเลย ทั้ง สอง ไม่ทราบ ว่า โจทก์ ทั้ง สอง กับ เรือโท หลุย จิรภา จะ เป็น บิดา มารดา กับ บุตร ตาม กฎหมาย หรือไม่ อัน จะ ทำให้ โจทก์ ทั้ง สอง มีอำนาจฟ้อง ทำให้ จำเลย ทั้ง สอง เสียเปรียบ และ หลง ข้อต่อสู้ จำเลยทั้ง สอง มิใช่ เจ้าของ และ ผู้ครอบครอง รถยนต์บรรทุก หมายเลข ทะเบียน81-4544 นครปฐม นาย มโนรมย์ มิได้ เป็น ลูกจ้าง ของ จำเลย ทั้ง สอง เหตุ ที่ เกิดขึ้น เป็น ความผิด ของ เรือโท หลุย จิรภา ซึ่ง ขับ รถ โดยประมาท ขณะ เมาสุรา จำเลย ทั้ง สอง มิใช่ ผู้ทำละเมิด จึง ไม่ต้องรับผิดชอบ ต่อ โจทก์ ทั้ง สอง จำเลย ที่ 2 ได้ ชดใช้ ค่าเสียหาย ให้ แก่พลตรี เทียนไชย กาญจนวิสุทธิ สามี ของ เรือโท หลุย จิรภา ไป แล้ว จำนวน 180,000 บาท โดย เข้าใจ ว่า เป็น การ ชดใช้ ให้ แก่ ผู้เสียหายทุกคน ซึ่ง เป็น จำนวน มาก พอสมควร แล้ว โจทก์ ทั้ง สอง มิได้ ขาดไร้อุปการะ อย่าง แท้จริง เพราะ โจทก์ ทั้ง สอง มี บุตร ซึ่ง สามารถ อุปการะเลี้ยงดู ได้ อีก หลาย คน โดย ไม่เดือดร้อน ค่า อุปการะ เลี้ยงดู และ ค่ารักษาพยาบาล ที่ โจทก์ เรียกร้อง มา นั้น สูง เกิน ความ เป็นจริง ขอให้ ยกฟ้อง ศาลชั้นต้น พิพากษา ให้ จำเลย ทั้ง สอง ร่วมกัน ชำระ เงิน จำนวน 240,000บาท พร้อม ดอกเบี้ย ร้อยละ เจ็ด ครั้ง ต่อ ปี นับแต่ วันที่ 11 มกราคม 2532จนกว่า จะ ชำระ เสร็จ แก่ โจทก์ ทั้ง สอง และ ให้ จำเลย ทั้ง สอง ใช้ค่าฤชาธรรมเนียม แทน โจทก์ ทั้ง สอง โดย กำหนด ค่า ทนายความ 4,000 บาทค่าขอ อื่น นอกจากนี้ ให้ยก จำเลย ทั้ง สอง อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน จำเลย ทั้ง สอง ฎีกา ศาลฎีกา วินิจฉัย ว่า "มี ประเด็น วินิจฉัย ตาม ฎีกา ของ จำเลย ทั้ง สองว่า โจทก์ ทั้ง สอง มีอำนาจ ฟ้อง และ ฟ้อง ของ โจทก์ เคลือบคลุม หรือไม่ ข้อเท็จจริง ฟัง เป็น ยุติ ว่า โจทก์ ทั้ง สอง แต่งงาน อยู่กิน เป็น สามี ภรรยากัน ตั้งแต่ พ.ศ. 2476 ก่อน ประกาศ ใช้ บทบัญญัติ บรรพ 5 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พุทธศักราช 2477 และ เรือโท หลุย จิรภา ผู้ตาย เป็น บุตร ของ โจทก์ ทั้ง สอง เห็นว่า แม้ โจทก์ ทั้ง สอง มิได้ จดทะเบียนสมรส ก็ เป็น สามี ภรรยา กัน โดยชอบ ด้วย กฎหมาย โจทก์ ทั้ง สองจึง เป็น บิดา มารดา โดยชอบ ด้วย กฎหมาย ของ ผู้ตาย จึง มีอำนาจ ฟ้องเมื่อ โจทก์ ทั้ง สอง เป็น บิดา มารดา ของ ผู้ตาย แม้ มิได้ บรรยาย ใน คำฟ้อง ว่า เป็น บิดา มารดา โดยชอบ ด้วย กฎหมาย อย่างไร ก็ เป็นเรื่อง รายละเอียดที่ จะ นำสืบ ได้ ใน ชั้นพิจารณา การ ที่ โจทก์ ทั้ง สอง นำสืบ ถึง สถานภาพการสมรส ของ โจทก์ ทั้ง สอง จึง ไม่เป็น การ นำสืบ พยานหลักฐาน นอก คำฟ้องแต่อย่างใด และ การ ที่ โจทก์ บรรยายฟ้อง ว่า โจทก์ ทั้ง สอง เป็น บิดา มารดาผู้ตาย นาย มโนรมย์ แพรทอง ลูกจ้าง จำเลย ทั้ง สอง ขับ รถ โดยประมาท ชน รถ ผู้ตาย เป็นเหตุ ให้ ผู้ตาย ถึงแก่ความตาย ขอให้ บังคับ จำเลยทั้ง สอง ร่วมกัน ชำระ เงิน จำนวน 410,000 บาท ให้ แก่ โจทก์ ทั้ง สองเช่นนี้ จึง เป็น ฟ้อง ที่ แจ่มชัด ซึ่ง สภาพแห่งข้อหา ของ โจทก์ และ ค่าขอบังคับ ทั้ง ข้ออ้าง ที่อาศัย เป็น หลักแห่งข้อหา แล้ว จึง เป็น ฟ้องที่ สมบูรณ์ ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง ศาลอุทธรณ์ วินิจฉัย ชอบแล้ว ฎีกา ของ จำเลย ทั้ง สอง ใน ประเด็น ดังกล่าวฟังไม่ขึ้น จำเลย ทั้ง สอง ฎีกา ประเด็น ต่อไป ว่า นาย มโนรมย์มิใช่ ลูกจ้าง ของ จำเลย ทั้ง สอง และ ไม่ได้ กระทำ ใน การที่จ้าง นาย มโนรมย์มิได้ เป็น ฝ่าย ประมาท และ ศาลอุทธรณ์ กำหนด ค่าเสียหาย ให้

โจทก์ทั้งสอง สูง เกิน ไป นั้น เห็นว่า คดี นี้ โจทก์ ทั้ง สอง ต่าง ใช้ สิทธิเฉพาะตัว ของ โจทก์ แต่ละ คน ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 55 ฟ้อง จำเลย ทั้ง สอง ให้ รับผิดชอบ ภาระ มา ใน คำฟ้อง เดียว กันแต่ แม้ จะ ฟ้อง รวมกัน มา ก็ ต้อง ถือ ทุนทรัพย์ ของ โจทก์ แต่ละ คน แยก กันโดย โจทก์ ทั้ง สอง เรียก ค่าเสียหาย มา คน ละ 205,000 บาท เมื่อ ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน ตาม คำพิพากษา ศาลชั้นต้น ให้ จำเลย ทั้ง สอง ร่วมกัน ใช้ค่าเสียหาย แก่ โจทก์ ทั้ง สอง คน รวม 240,000 บาท ก็ ถือได้ว่า ทุนทรัพย์ใน ชั้นอุทธรณ์ และ ฎีกา ของ โจทก์ แต่ละ คน คือ คน ละ 120,000 บาท ดังนั้นการ ที่ จำเลย ทั้ง สอง ฎีกา ขอให้ กลับ คำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ เป็น พิพากษายกฟ้อง โจทก์ จึง เป็น คดี ที่ มี ทุนทรัพย์ ที่พิพาท กัน ใน ชั้นฎีกา ของโจทก์ แต่ละ คน ไม่เกิน 200,000 บาท ซึ่ง ต้องห้าม มิให้ ฎีกา ในข้อเท็จจริง ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่ง มาตรา 248วรรคหนึ่ง ที่ จำเลย ทั้ง สอง ฎีกา ว่า นาย มโนรมย์ ไม่ใช่ ลูกจ้าง ของ จำเลย ทั้ง สอง และ ไม่ได้ กระทำ ใน ทางการที่จ้าง นาย มโนรมย์ ไม่ได้ เป็น ฝ่าย ประมาท และ จำนวน ค่าเสียหาย ที่ ศาลอุทธรณ์ กำหนด ให้ โจทก์แต่ละ คน สูง เกิน ไป เป็น ฎีกา ได้แย้ง ดุลพินิจ ใน การ รับฟัง พยานหลักฐานและ การ กำหนด ค่าเสียหาย ของ ศาลอุทธรณ์ จึง เป็น ฎีกา ใน ข้อเท็จจริงซึ่ง ต้องห้าม มิให้ ฎีกา ตาม บทบัญญัติ ดังกล่าว ศาลฎีกา ไม่รับ วินิจฉัย " พิพากษายืน

องค์คณะ

สวรงค์ ศักดารักษ์ · จเร อำนวยวัฒนา · สันติ ทักกราล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/63/2538>